Paulus <Diaconus> [Editor]; Surgant, Johann Ulrich [Editor]: Homiliarius doctorum de tempore et de sanctis a Paulo Diacono collectus

Basel: Nicolaus Kesler, 1498 Seite 150

aũt tãta cõtumelia: qd dñs respondeat audiam⁹:
Tex. ¶ Ego demoniũ nõ habeo sed honorifico patrem
meũ: ꝛ vos inhonorastis me. Quia eñ samarita-
nus interp̄tatur custos: ꝛ ip̄e veraciter est custos
Ps. 126. de quo ps. ait: Nisi dñs custodierit ciuitatẽ: fru-
Esa. 21. stra vigilat qui custodit eã. Et cui p Esaiã dicit:
Custos quid de nocte: custos qd de nocte? Respõ
dere dñs noluit: samaritanus nõ sum: sed ego de-
moniũ nõ habeo. Duo qppe ei illata fuerãt: vnũ
negauit sed alteꝝ tacẽdo consensit. Custos nãq
humani generis venerat: ꝛ si samaritanũ se non
esse diceret esse custodem negaret. Sed tacuit qd
recognouit: ꝛ patiẽter repulit qd dictũ fallaciter
audiuit, dicens: Ego demoniũ nõ habeo. In qui
bus verbis qd aliud q̃ supbia nostra ꝯfunditur?
que si exagitata vel leuiter fuerit: atrociores iniu
rias reddit q̃ accepit: facit mala que põt: minat
et que facere nõ põt. Ecce iniuriã suscipiens deus
nõ irascit: nõ ꝯtumeliosa vba rñdet. Qui si eisdẽ
ista dicẽtibus rñdere voluisset: demoniũ vos ha
betis: veꝝ pfecto diceret: qꝛ nisi impleti demõio
essent tã pũersa de deo loq nõ possent. Sed acce-
pta iniuria: etiã qd veꝝ erat dicere vitas noluit:
ne nõ dixisse vitatẽ: sed puocatus ꝯtumeliã red-
didisse videret. Ex qua re qd nobis innuit: nisi
vt eo tpe q a pximis ex falsitate cõtumelias acci-
pimus: coꝝ etiã vera mala taceamus: ne ministe-
riũ iuste correptiõis in arma vtam⁹ furoris. Sz
qꝛ quisqs zelo dei vtit: sepe a prauis hoibus de-
honestat: in semetip̄o dñs nobis patientie p̄buit
exẽplũ q ait: sed honorifico patrẽ meũ ꝛ vos iho-
norastis me. Sed qd nobis ad ista faciẽdum sit:
Tex. adhuc nos exẽplo ammonet cũ subiungit: ¶ Ego
aũt non quero gloriã meã: est q querat ꝛ iudicet.
Joh. 5. Scimus certe q scriptũ ẽ: qꝛ pater oẽ iudicium
dedit filio: ꝛ tñ isdẽ filius iniurias accipiẽs gl'iaꝫ
suã nõ querit: illatas ꝯtumelias p̄ris iudicio re-
seruat: vt nobis pfecto insinuet: q̃ntũ nos eẽ pa-
tiẽtes debemus: dũ se adhuc vlcisci nõ vult ꝛ ip̄e
q iudicat. Cũ vo maloꝝ pũersitas crescit: nõ so-
lũ p̄dicatio frãgi nõ debet: sz etiã augeri. Qd suo
dñs exẽplo nos ãmonet: q postq̃ demoniũ habe-
re dictus ẽ: p̄dicatõis sue bñficia largi⁹ ĩpẽdit di
Tex. cẽs: ¶ Amẽ amẽ dico vob: si qs sermonẽ meũ ser-
uauerit: mortẽ nõ videbit in eternũ. Sz sicut bo
nis necesse ẽ vt meliores etiã p ꝯtumelias existãt:
ita sp reprobi de bñficio peiores fiũt. Nã accepta
Tex. va p̄dicatiõe iteꝝ dicũt: ¶ Nũc cognouim⁹ qꝛ de-
moniũ habes. Quia eñ etne morti inheserãt: et
eãdẽ mortẽ cui inheserãt non videbãt: dũ solam
mortẽ carnis aspicerẽt: in vitatis sermõe caliga-
Tex. bãt dicẽtes: ¶ Abraã mortuus ẽ ꝛ pphe: ꝛ tu dic:
si qs sermonẽ meũ seruauerit mortẽ nõ gustabit i
eternũ? Vñ ꝛ ipi vitati: eũdẽ abraã ꝛ pphas q̃si
venerãtes p̄ferũt. Sz apta nobis rõne õndit: qꝛ
q deũ nesciũt: dei q̃z famulos falso venerant. Et
notãdũ q vidit eos dñs apta sibi ipugnatiõe re-
sistere: ꝛ tñ eis se iterata nõ desinit voce p̄dicare
Tex. dicẽs: ¶ Abraã pr vr̃ exultauit vt videret diẽ meũ:
ꝛ vidit ꝛ gauisus ẽ. Tũc qppe diẽ dñi abraã vidit
Gen. 18. cũ i figura sũme trinitatis tres angelos hospicio
recepit. Quibus pfecto susceptis sic trib⁹ q̃si vn⁹
locut⁹ ẽ: qꝛ ꝛ si in psonis nũerus trinitatis ẽ: i na
tura vnitas diuinitatis. Sz carnales mẽtes au-
diẽtiũ oculos a carne nõ subleuãt: qꝛ in eo solam
Tex. carnis etatẽ p̄ẽsant dicẽtes: ¶ Quinqgita annos

nondũ habes ꝛ abraã vidisti? Quos benigne re-
dẽptor nr̃ a carnis sue intuitu submonet: ꝛ ad di-
uinitatis ꝯtẽplationẽ trahit dicẽs: ¶ Amẽ amen Tex.
dico vobis: anteq̃ abraã fieret ego sum. Ante eñ
p̄teriti tpis ẽ: sum p̄ntis. Et qꝛ tps p̄teritũ ꝛ fu-
tuꝝ diuinitas non hz: sed sp esse habet: non ait:
ante abraã ego fui: sed ante abraã ego sum. Vñ et
ad moysen dicit: Ego sum q sum: ꝛ dices filijs is- Exo. 3.
rael: Qui ẽ misit me ad vos. Ante g vel post abra
am eẽ habuit: q ꝛ accedẽ potuit p exhibitionẽ p̄sẽ
tie: ꝛ recedere p cursum vite. Veritas vo sp esse
habet: qꝛ ei q̃cq̃ nec p̄ore tpe incipit: nec subseqn
ti terminat. Sed sustinere ista eternitatis verba
mẽtes infideliũ nõ valẽtes: ad lapides currunt: ꝛ
quẽ intelligere nõ poterant: obruere querebant.
Quid aũt ꝯ furorẽ lapidãtiũ dñs fecerit: õnditur
cũ ptinus subinfertur: ¶ Jesus aũt abscõdit se: ꝛ Tex.
exiuit de tẽplo. Miꝝ ẽ valde fratres charissimi:
cur psecutores suos dñs se abscõdẽdo declinaue-
rit: q si diuinitatis sue potẽtiã exercere voluisset:
tacito nutu mẽtis in suis ictibus eos ligaret: aut
in pena subite mortis obrueret. Sz q pati vene-
rat: exercere iudiciũ nolebat. Certe sub ip̄o passio
nis tpe q̃tũ poterat õndit: ꝛ tñ h ad qd venerat
ptulit. Nã cũ psecutoribus suis se querẽtibus di
ceret: ego sum: sola hac voce coꝝ supbiam pculit
ꝛ omnes in terram strauit. Qui ergo ꝛ in hoc lo-
co potuit manus lapidantiũ nõ se abscondendo
euadere cur abscondit se nisi q homo inter hoies
factus: redẽptor noster alia nobis verbo loquit:
alia exẽplo? Quid aũt nobis hic exemplo loquit:
nisi vt etiã cũ resistere possumus: irã superbiẽtiũ
humiliter declinemus? Unde ꝛ p paulũ dicitur:
Date locũ ire. Quanta humilitate iram proximi Ro. 12.
ferre debeat ppendat homo: si furores irascentiũ
abscondẽs se declinauit deus. Nemo ergo se con
tra acceptas cõtumelias erigat. Nemo conuicijs
cõuiciũ reddat. Imitatiõe ergo dei: gloriosius ẽ
iniuriã tacendo fugere q̃ respõdendo superare.
Sed contra hoc superbia dicit in corde: Turpe
est: vt accepta iniuria taceas. Quisquis conspicit
qꝛ cõtumeliã accipis ꝛ taces: nõ putat quia pati-
entiã exhibes: sed crimen agnoscis. Sed vñ vox
ista in corde nostro cõtra patiẽtiam nascitur: nisi
qꝛ in imis cogitationẽ fiximus: ꝛ dũ in terra glo
riam querimus: placere ei qui nos de celo conspi-
cit nõ curamus. Accepta ergo ꝯtumelia: medite-
mur i ope vocẽ dei: Ego nõ quero gloriã meã: est
q querat ꝛ iudicet. Hoc autẽ qd de dño scriptũ ẽ
abscõdit se: intelligi ꝛ aliter põt. Multa quippe
iudeis p̄dicauerat: sed p̄dicatiõis eius verba de-
ridebant. Deteriores q̃z ex p̄dicatiõe facti sunt: q
vsq ad iaciẽdos lapides puenerũt. Et qd abscõ-
dendo se dñs signat: nisi q eis ip̄a vitas abscõdi
tur: q eius sequi verba ꝯtẽnũt. Eã quippe quam
nõ inuenit humilẽ: vitas fugit mentẽ. Et q̃z mul
ti sũt hodie q iudeoꝝ duriciã detestant: qꝛ p̄dica
tionẽ dñi audire noluerũt: ꝛ tñ q̃les illos argu-
unt fuisse ad fidẽ: tales ipi sunt ad opationẽ. Pre
cepta dei audiũt: miracula cognoscũt: sed conuer
ti a suis prauitatibus rẽnuũt. Ecce vocat ꝛ redi-
re nolum⁹: ecce sustinet ꝛ ei⁹ patiaꝫ dissimulam⁹.
Dũ g tps est fr̃es prauitatẽ suã vnusqsq deserat:
dei patiam ptimescat: ne quẽ nũc trãquillũ despi
cit: iratũ postmodũ nequaq̃ euadere possit.

Feria secũda Johãnis. VII.

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-469/0150
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG